

MAKLEIT LÁSZLÓ
(szöveg és kép)

A Monte Rosa – délről

Piramide Vincent – Corno Nero – Balmenhorn

A Pennini-, más néven Wallisi-Alpok csodálatos vonulata, a Monte Rosa-masszívum Svájc és Olaszország határán terül el. A hegycsoport legmagasabb pontját, a 4634 méteres Dufourspitzét néhány éve Svájc irányából értük el, a csúcs egyben az ország tetejét is jelenti. Az egész napos túra során, kétezer méternyi szintemelkedés leküzdése mellett akkor egyetlen csúcs megmászására nyílt lehetőség. Déli irányból más a helyzet: a nagy magasságban épült menedékházak sorának köszönhetően rövid idő alatt csokorra való négyezressel gyarapíthatjuk gyűjteményünket. A bázisunknak szánt olasz falucska, Alagna Valsesia kempingjében rendkívül készséges személyzet fogadott. A kifüggesztett hat napos időjárás-előrejelzés ismeretében gyorsan módosítottuk tervezett programunkat, a recepciónál pedig vállalták a hegyi szállások lefoglalását. Nekünk más dolgunk nem akadt, mint a rövid akklimatizációt

követő hegymászás, majd néhány nap múlva, az előre beharangozott rossz időben a kempingbe történő visszatérés. Azt, hogy ez utóbbi program a legkeményebb túranapunkat jelenti majd, ekkor még nem is sejtettük.

A kis település mindössze 1200 méterre fekszik a tenger szintje felett, mégis ideális akklimatizációs terepet jelent. Felvonóval percek alatt háromezere jutathatunk, a környező csúcsok innen már könnyen elérhetők. Elsőként a közeli Zergesarvra (Corno del Camoscio) kapaszkodtunk fel, mely nevével ellentétben lapos domb, és családok gyermekekkel is felsétálnak a csúcsára. Kissé távolabb emelkedett a Stolemberg 3202 méteres tömbje. Ide út nem vezet, de a meredek törmelékletű, majd a tetején emelkedő sziklakúp könnyen leküzdhető, és az élénk táru látvány miatt megéri a fáradozást. Rövidesen húsz-harminc kőszáli kecskével találkoztunk,

egy aprócska állat még szopott, a fiatalok szarvakat próbálgatták, az idős bak pedig büszkén tekintett szét a nyájon. Legszívesebben vissza se mentünk volna a kempingbe, de össze kellett csomagolni a többnapos túrára, hogy másnap felköltözhessünk a 3647 méteren épült Capanna Gnifetti nevű menedékházba.

Az olasz és német nyelvterület határán fekvő térségben természetesnek vesszük, hogy szinte mindennek legalább két elnevezése van. A házakat olaszul capanna vagy rifugio névvel jelölik, ami megfelel a német hüttének. A személyzet nélküli házak titulusa nem meglepő módon bivacco. A kiemelkedő pontok, csúcsok neve itt punta vagy corno, németül általában spitze

Kőszáli kecske-család

A Zumsteinspitze csúcsán

A Gnifetti-ház

vagy hőhe. Az említett Dufourspitze helyett az olasz térképeken például a Pta. Dufour jelölést találjuk. A névadó – Guillaume-Henri Dufour – neves svájci térképész és katonai vezető neve természetesen mindkét nyelvben változatlan, előfordul azonban, hogy a hegy teljes neve különbözik. A 4322 méteres Fekete Szarv az olasz térképeken Corno Nero, míg a svájci megfelelőjén Schwarzhorn néven szerepel.

A Gnifetti menedékházból indulva első napi túránk során három olyan hegyre jutottunk fel, mely az UIAA (Nemzetközi Hegymászó Szövetség) 82 alpesi négyezrest felvonultató listáján független csúcsnak számít, közben megmászunk egy negyedik, „kisebb” pontot is.

A lankásan induló, de rövidesen egyre meredekebbé váló gleccseren hatalmas szél és a felkelő nap első sugarai kísérték utunkat, majd jobbra fordulva felkapaszkodtunk első csúcsunkra, a Piramide Vincent 4215 méteres

Itt áll a Capanna Margherita

lapos tetejére. Sok parti mozgott a környéken, a heves szélrohamok miatt azonban nagyon kevés időt töltöttek a hegytetőkön. Fotózáshoz nem volt kit megkérni, így egymásról készítettük el az emlékképeket, és tovább indultunk a Balmenhorn irányába. A 4167 méteres kiemelkedés nem számít független csúcshoz, a tetején épült bivakház melege azonban vonzóbbnak bizonyult, mint a négyezresek vadászata. Reggelizés és hágóvasszerelés után újult erővel indultunk az említett, kettős nevű Corno Nero irányába. A picit, de meredek jégfal igényelte hat csúcsból álló mászóprogramunk során a legnagyobb odafigyelést. A csapatok jó része kihagyta, akik pedig nekivágtak, fix köteleket építettek a lejtő aljáig. Alpesi stílusban csak kevesen vállalták a feljutást.

Napunk utolsó, egyben legmagasabb pontját a 4342 méteres Ludwigshöhe jelentette. A csúcs közelében elkeskenyedő gerinctől eltekintve könnyű séta, amolyan levezető program a csendesedő szélben és az egyre erősebbé váló napsütésben. Szemben velünk a Lyskamm fantasztikus tömbje, mely teljesen más arcát mutatta, mint amikor Svájcban, a Dufourspitze felé haladva tornyosult mellettünk.

A Monte Rosa gleccsereit járó túrázók általában szeretnék eltölteni egy éjszakát Európa legmagasabban fekvő menedékházában. A

borsos árak ellenére érdemes előre foglalni, a nagy érdeklődés és a ház mérete miatt ugyanis a zsúfoltság garantált. A környéken biztonságos bivakolásra nincs lehetőség, a nevezetes ház, a Capanna Regina Margherita ugyanis a Signalkuppe 4554 méteres csúcsán épült. Míg a lenti házba, 3600 méterre felcipelünk két gázpalackot és jó néhány konzervet, itt mi is a menedékház által kínált vacsorára szeretünk volna hagyatkozni. – Leves vagy paszta? – kérdezték, miután a szállásfoglalás formáit elintéztük. Szomorúan konstatáltuk, itt ma este nemigen fogunk jóllakni. Ráadásul a Gnifetti Házból hajnalban indultunk, mert útközben megmásztuk a Zumsteinspitze 4563 méteres csúcsát is – ami egyben programunk legmagasabb pontját jelentette. Innen nem esett messze a Signalkuppe, ahová így már délben megérkeztünk. A sietség nem volt felesleges, a házat ugyanis tejfelszerű ködben értük el. A finom hazai falatok sajnos a lenti házban szomorkodtak, mi pedig itt fenn meghoztuk a salamoni döntést – legyen egy paszta és egy leves.

Lassan múltak az órák, készítettünk pár fátyolos felvételt a ködbe burkoló házból, majd elérkezett a várva várt vacsora. Elfogyasztottuk a félig nyers pasztát, jó sok kenyérrel, vettünk még egy kancsó bort, és próbáltuk bemagarázni magunknak, hogy jóllaktunk. Ez nem volt könnyű mászó társaink csüggedt arcát látva, de szerencsére nem is kellett sokáig erőlködni. Legnagyobb meglepetésünkre rövidesen hatalmas tál húst szolgáltak fel körettel, zöldséggel, a menüt végül csokipuding zárta. Nem csoda, hogy másnap a kristálytisza hajnali időben a korai ébresztő helyett a pihenést választottunk. Úgy gondoltuk, csak annyi a dolgunk, hogy a Parrotspitze érintésével visszaereshedjünk a kempingbe.

Az időjárás azonban rövidesen ismét megmutatta, milyen gyors változásokra képes. Mire elindultunk, újra átláthatatlan köd és hóvihar fogadott, eltakarva minden tájékozódási pontot, befedve a néhány perccel korábbi nyomokat. A GPS-be csak néhány fontos adatot vettem fel, ez ilyenkor kevésnek bizonyul. Kénytelenek voltunk visszamászni a Signalkuppe tetejére, ahonnan három olasz túrázó nyomában rövidesen újra elindultunk. Ők bölcsen a teljes útvonalat rögzítették műszerükbe, a veszélyes terepen azonban

Veszélyes hóhid

így is többször meg kellett állni tanácskozni. Szinte hihetetlen, hogy még ebben az időben is találkoztunk felfelé tartó vezetett mászókkal.

A völgy végén emelkedő Colle de Lys dombocskája jelentette a ködzóna határát, itt elköszöntünk újdonsült társainktól, majd fotózást követően elindultunk a veszélytelennek látszó terepen. A havazást követően azonban a gleccser további szakasza is tartogathat meglepetéseket. A hasadékokat a friss hóréteg elfedi. Elég egy rossz lépés, és örülhetünk, ha csak nyakig zuhanunk az ismeretlenbe. A Monte Rosa alaposan rászolgál nevére, az elnevezés második tagja ugyanis nem a hegység színére utal, hanem a „rouese” kifejezésből származik. A szó jelentése a térségben használt frankoprovenszál nyelvjárásban nem más, mint gleccser.

Ködben a Capanna Margherita

Alagna Valsesia egyik háza